

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ“ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΠΩΣ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ „ΓΟΗΤΕΣ“!...

[“Ενα συναρπαστικό άρθρο τοῦ γνωστοῦ «γόητος» τῆς δύσης Φρανσό Τὸν γιὰ τὴ μόδα τοῦ τύπου τῆς ανδρικῆς ώμορφιᾶς καὶ γιὰ τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας στὴν κατάκτησι τῶν γυναικῶν.]

OΛΗ ἡ αἰσθηματικὴ ιστορία τῶν 'Αμερικανῶν κατὰ τὴν εἰλευταία δεκαετία μπορεῖ κανεὶς νὰ πῆ πώς πλέχτικε γύρω ἀπὸ τοὺς τύπους τῆς ανδρικῆς ώμορφιᾶς ποὺ διδέχθησαν στὴν δύση τοῦ κινηματογράφου τὸν ἀλησμόνητο «γόητα» Ροδόλφο Βαλεντίνο.

Ο Βαλεντίνο ἔμεινε ὡς ἔνας ίδιανικὸς τύπος ὅχι γιατὶ ἐνσάργιατὶ πέθανε τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ δ «ἀστέρας» του βρισκόταν στὸ ζενίθ τῆς δύσης του. Μὲ ἄλλα λόγια, δ Βαλεντίνο ἔμεινε ἀθάνατος, γιατὶ δὲν γνώρισε τὴν ἀδυσώπητη κι' ἀναπόφευκτη μεταστροφὴ τῆς τύχης. Γι' αὐτό, σήμερα εἶνε ἔνας θρύλος, ἔνα φανταστικὸ πλάσμα, δημοσίευτο ποὺ τὸ «Θαυμάτουλο τοῦ παρασυμθιοῦ ποὺ τὸ δύνειρεύονται ὅλα τὰ κορίτσια κι' ώστόσο δὲν ἔχουν δεῖ οὕτε... φωτογραφία του. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι δ θρίαμβος ἐνὸς τύπου ανδρικῆς ώμορφιᾶς, δημοσίευτο ποὺ δέν δέψειλε τὴν ἀθανασία του μόνο στὰ χαρίσματά του, ἄλλα καὶ ταὶ ἥι νὰ παραγνωρίζεται: στὴν ἔξαφάνισί του, πρὶν ἀκόμα περάσῃ ἡ μόδα του.

Αὐτὸς τώρα θὰ μοῦ πῆτε πώς εἶνε ἴδεες. Θαυμάσια. Εἴμαι πρόθυμος νὰ σᾶς φέρω μιὰ σειρὰ ἀπὸ παραδείγματα. Κι' ἀρχίζω ἀμέσως ἀπὸ τὸ προτελευταῖο (τὸ τελευταῖο εἶμαι ἔγω), τὸ μεγάλο καὶ πειστικὸ παράδειγμα τῆς τύχης τοῦ Τζών Τζίλμπερτ.

Κατὰ τὴν γνώμη μου δὲν ὑπῆρξε κανεὶς πιὸ τραγικὸς «γόητης» τῆς δύσης ἀπὸ τὸ περίφημο «παρτεναίρ» τῆς Γκρέτας Γκάρμπο. Ο Τζών Τζίλμπερτ εἶχε τὴν τύχη νὰ γίνη ἔνδοξος τὴν ἐποχὴ τοῦ θωστοῦ κινηματογράφου. “Οταν ἔγινε ἡ ἐπανάστασις τοῦ ἡχητικοῦ, δημιουργήθηκε ἀμέσως μιὰ καινούργια μόδα. Ο Τζίλμπερτ ἦταν πειά «ντεμοντέ», μὰ θέλησε νὰ ἔξυκολουθήσῃ τὴν «καρριέρα» του ποὺ εἶχε τελειώσει μαζύ μὲ τὸν θωστὸ κινηματογράφο. Απότυχε δημος, δημος «γόητες» εἶχαν μιὰ λιγώτερο τραγικὴ τύχη, γιατὶ δὲν θέλησαν νὰ συγκρουσθοῦν μὲ τὴν ἀδυσώπητη πραγματικότητα καὶ νὰ νικηθοῦν μὲ τὸν πιὸ σκληρὸ τρόπο. Αὐτοὶ ἔγκυταλειψαν τὴν δύση, ἥ δὲν ἐπεχείρησαν κὰν νὰ διατηρηθοῦν στὸ πρῶτο ἐπίπεδο μὲ ἀξιώσεις ίδιανικοῦ γόητος, ὅταν κατάλαβαν πώς εἶχε περάσει ἡ μόδα τους. Τέτοιοι εἶνε δ Μάριο Μπονάρ, δ Αδόλφος Μανζοῦ, δ Ζάκ Κατζαίν, δ Γκάρου Κούπερ, δ Ραμόν Νοθάρρο κ. ἄ.

Μπορῶ μάλιστα νὰ σᾶς πῶ, ἀπὸ τὶς διάφορες παρατηρήσεις μου ὅτι ἡ μόδα τῆς ανδρικῆς ώμορφιᾶς ισοῦ κινηματογράφου, ἐδῶ τούλαχιστον στὴν 'Αμερική, ἀλλάζει κάθε χρόνο. Ο Γκάρου Κούπερ, παραδείγματος χάριν, ἦταν δ «Δὸν Ζουάν τοῦ 1932», δ Κλάρκ Γκέιμπλ, δ «Δὸν Ζουάν τοῦ 1933», δ Ρόμπερτ Μοντγκόμερο, δ «Δὸν Ζουάν τοῦ 1934» καὶ ἔγω τώρα, δ «Δὸν Ζουάν τοῦ

τοῦ 1935». Μὰ θὰ μοῦ πῆτε, ἐπέρασε λοιπὸν καὶ ἡ δική σας σας μόδα; “Ε, Βέβαια, καταλαβαίνω πώς περνάει καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς γράφω τὴν... Ιστορία μου καθὼς καὶ τὴν ιστορία τῶν ὄλλων «γοήτων» τῆς δύσης.

Γιατὶ ἄρεσα ἔγω στὶς 'Αμερικανίδες; ‘Η ἀπάντησις σ' αὐτὴν τὴν ἔρωτησι ἔξηγει τὸν τύπο μου. Εἶνε ἡ δικαιολογία τῆς ἐπιτυχίας μου.

‘Η διαφύρα ποὺ μὲ χωρίζει ἀπὸ τὸν Μπόμπ Μοντγκόμερο εἰναι δὲ τὸ ἔγω εἶμαι πιὸ σοβαρὸς καὶ κάπως πιὸ κοινός ἀπὸ αὐτόν, πιὸ ἀνθρώπινος. Ο τύπος τοῦ Μπόμπ εἶνε δ ἀνθρωπός, δ «γόητης» ποὺ δὲν πάιρνει ποτὲ στὰ σοβαρά ἔνα αἰσθημα, ἔτοιμος νὰ τὸ ξελάσῃ γιὰ λίγον καιρό γιὰ ἔνας ἀλλο, να ξυγγυρίσῃ σ' αὐτὸ καὶ νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ πάλι μὲ μιὰ ἀσυναρτησία, μὲ μιὰ ἀστάθεια πιὸ προκαλεῖ στὸ τέλος ἔνα εἶδος φόβου καὶ... πενιφρονήσεως. Ο τύπος τοῦ Μπόμπ, μὲ δυὸ λόγια, δὲν ἔχει θέλησι. Εἶνε ἔνας ἄνδρας στὸν διοί δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν ἐμπιστοσύνη ἡ γυναῖκες. Αὐτὸ Βέβαια τὶς γοητεύει λίγον καιρό, μὰ γρήγορα ὅμως τὶς ἀποθαρρυνει καὶ τὶς κυριάζει. Απάνω λοιπὸν σ' αὐτὴν τὴν ἀπογοήτευσι ἐστήριξα τὴν δημιουργία τοῦ δικοῦ μου τύπου καὶ γι' αὐτὸ πέτυχα περισσότερο ἀπὸ αὐτόν. Έγώ ξέρω πωλού μαὶ δ τύπος τοῦ νέου ἀπὸ καλὴ κι' εὔπορη οἰκογένεια, ποὺ δὲν τοῦ ἀρέσουν οἱ τυχοδιωκτισμοὶ καὶ ἡ ὑποπτεια περιπέτειες. Εν σαρκώνω τὸν τύπο τοῦ νέου ποὺ ἀγαπάει ἐλεύθερα, χωρὶς ὑπολογισμοὺς καὶ συμφεροντολογικὲς σκέψεις. Τὸ κορίτσι ποὺ τοῦ ἀρέσει, ἔχοντας πάντα στὸ νοῦ του δὲν πρόκειται γιὰ καμμιὰ ἐπιπλακὴ περιπέτεια, ἀλλὰ γιὰ ἔνα σοβαρὸ αἰσθημα ποὺ θὰ καταλήξῃ στὸν γάμο. Αὐτὴ ἡ εἰλικρινὴς στάσις μου ἐνθουσιάζει τὶς 'Αμερικανίδες καθ' ὅλο τὸ 1935, γιατὶ ἥσαν κουρασμένες ἀπὸ τὶς τρέλλες τοῦ ἔρωτος, ποὺ δὲν περνοῦσαν τοὺς ἀφηναν μιὰ στυγή μελαγχολία κι' ἔνα τραγικὸ κενὸ στὴν καρδιά.

“Εχω τὴ γνώμη πώς κι' ἀν ἀκόμη περάση ἡ μόδα τοῦ τύπου μου, αὐτὸ δὲν θὰ σημαίνῃ δὲ τὸ τύπος τοῦ 'Αμερικανοῦ «Φρανσό Τὸν» θὰ πάψῃ νὰ σημειώνῃ ἐπιτυχίες. Τοῦτο δὲ γιατὶ ἔγω ἀντιπρυσσωπεύω ἔναν μέσο τύπο, αἰώνιο. Δὲν εἴμαι τίποτε τὸ ἔξαιρετικό, δημος δ Ροδόλφος Βαλεντίνο. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω νὰ ἔξηγήσω περισσότερο τὸν τύπο μου καὶ νὰ υποδείξω σ' ἔκείνους ποὺ δὲν θέλουν νὰ μοῦ μοιάσουν πώς θὰ πετύχουν τὸν σκοπό τους.

Γιὰ νὰ κερδίσουμε λοιπὸν στὴ ζωὴ, πρέπει νὰ ἔχουμε μιὰ δωρισμένη γενικὴ ἔξασκησι. Αὐτὴ ἡ κατάρτισις, αὐτὴ ἡ προπόνησις μπορεῖ θαυμάσια νὰ παρυβληθῇ μ' ἔνα παιγνίδι μὲ χαρτιά, τοῦ δοπίου τοὺς κανόνες πρέπει νὰ μάθῃ κανεὶς πρῶτα καλά, γιὰ νὰ μπορῇ ἔτσι νὰ παίζῃ καὶ νὰ κερδίζῃ.

‘Η στοιχειώδης τώρα προπόνησις εἶνε Βέβαια γνωστή: εἶνε ἡ κοινὴ γνῶσης ποὺ συνδέει δλους μας καὶ ποὺ μᾶς προφυλάγει ἀπὸ τὰ κοινωνικὰ λάθη. “Ετοι μὲ τὴ γνῶση αὐτὴ μπορεῖ κανεὶς ν' ἀποτελέσῃ μέλος μιᾶς συντροφιᾶς, νὰ μπῇ σὲ μιὰ δοπιαδήποτε συναναστροφή, χωρὶς νὰ φοβᾶται μήπως γίνη καταγέλαστος:

(Συνέχεια στὴ σελίδα 44)

Μιὰ τελευταία φωτογραφία τοῦ Φρανσό Τὸν

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΤΟΝΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 25)

“Οταν ὁ Τόνυ συνάντησε γιὰ πρώτη φορά τὴ λαίδη Ράϋκ ἡ συγκίνησις τοῦ ἔπνιξε τὴ φωνή. Κοκκινισε, τὰ ἔχασε κὶ εγινε τόσο δειλὸς ποὺ κι' αὐτὴ η λαίδη Ράϋκ ταραξενεύθηκε:

—Αὐτὸς εἶνε τὸ παιδί που ἔπρεπε νὰ φοβηθῇ; Τί ἀστεῖο!..

Καὶ γιὰ νὰ τὸ καλοπιάσῃ, τὸ πῆρε κοντά της, τὸ χάϊδεψε καὶ τὸ γέμισε φιλιά. Ο Τόνυ παραδοσῶς ὅμως εἶχε ἀρχισει νὰ χάνῃ πάλι τὴν εὔθυμια του. Καὶ η κατάστασις του χειροτέρεψε, ὅταν ἡ λαίδη Ράϋκ παντρεύθηκε τὸν Γκλίντερ.

Μετὰ ἀπὸ λίγον καιρὸν εγινε ἀγνώριστος. “Οταν ἦταν μόνος ἔχουν δάκρυα πικρὰ γιὰ τὴν ἔγκατάλεψί του. Καταλάβαινε ὅτι κανεὶς πειὰ δὲν ἔνδιαφερόταν γι' αὐτὸν. Ο Βίλτερ εἶχε ἀγαπῆσει τὴν ώμορφη γκουζεράντα του κι' δι πατέρας του τὴ λαίδη Ράϋκ. Κι' αὐτὸν τὸν ειχαν ξεχάσει σᾶν ἔνα πραγματικό αχρηστοῦ.

Γιρώτη ἡ Μίτου πρόσεξε τὴ στενοχώρια του καὶ τὸ εἶπε στὴ λαίδη. Κι' ἔνα πρωὶ, τὴν ώρα ποὺ ἐκανε τὴν τουαλέττα της, η λαίδη τὸν φώναξε κοντά της.

—“Ἐλα δῶ, Τόνυ, τοῦ εἶπε, τί ἔχεις κ' εἶσαι τόσο μελαγχολικός; Μάλλωσες μὲ τοὺς φίλους σου;

ΟΤόνυ κούνησε ἀρνητικά τὸ κεφάλι.

—Μήπως νομίζεις ὅτι σὲ παραμελήσαμε;

Καὶ πάλι δι Τόνυ ἀρνήθηκε μὲ πείσμα.

—Ο Τόνυ, εἶπε ἡ Μίτου χαμογελῶντας, ἀπὸ μικρὸς εἶνε ἔρωτεμένος μαζύ σας. Κάθε μέρα σταμάταγε σὲ μιὰ βιτρίνα καὶ θαύμαζε τὸ πορτραΐτο ποὺ σᾶς ἔχει φτιάξει δι μίστερ Βίλτερ...

—Ἀλήθεια, Τόνυ; τὸν ρώτησε ἡ λαίδη μ' ἔνα παράξενο χαμόγελο στὰ χεῖλη. Κρίμα μόνο ποὺ τὸ μαθαίνω τόσο ἀργά!.. Καὶ ζέσπασε σ' ἔνα εὔθυμο γέλιο.

Ο Τόνυ ἦταν κατάχλωμος. “Ενυιωθε κάτι νὰ σπάῃ στὴν καρδιά του. Καὶ μ' ἔνα σγύριο ξεφωνητὸ πόνου ἔφυγε ἔξαλλος ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

—Τὰ σημερινὰ παιδιά, εἶπε ἡ λαίδη Ράϋκ στὴν Μίτου, εἶνε, μὰ τὴν ἀλήθεια, πολὺ παράξενα. Φαντάσου αὐτὸ τὸ μικρὸ νὰ εἶνε ἔρωτεμένο μὲ τὴν γυναῖκα τοῦ πατέρα του. “Α, θὰ γελάση πολὺ δι Γκλίντερ.

Κι' ἀλήθεια ὁ πατέρας τοῦ Τόνυ γέλασε πολὺ μ' αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψη.

—Νὰ μοῦ φέρης αὐτὸν τὸν παράξενο μικρό, φώναξε στὴ Μίτου! Θέλω νὰ ἔξακριθώσω αὐτές τὶς περίεργες σκέψεις του.

Μὰ δοῦ καὶ νὰ ἔψαξαν δὲν τὸν βρῆκαν πουθενά. Αργὰ τὸ ἀπόγευμα μονάχα δι κηπουρός τοῦ σπιτιοῦ ἀνεκάλυψε τὸν Τόνυ νὰ κρέμεται μ' ἔνα σχοινὶ ἀπὸ τὰ κλαδιά ἐνὸς δέντρου.

Ο Τόνυ Γκλίντερ εἶχε αὐτοκτονήσει γιατὶ τὸν εἶχαν τόσο κορυδέψει καὶ γιατὶ δὲν ἔπιστευαν ὅτι ἔνας μικρὸς μποροῦσε νὰ ἔχῃ καρδιὰ καὶ ν' ἀγαπῆσῃ μ' ἔναν μεγάλο καὶ ιδανικὸ ἔρωτα.

Κι' αὐτὸ τὸ τρυγικὸ τέλος τοῦ Τόνυ ἔγινε ἡ ἀφορμὴ νὰ ξανάρθῃ ἡ θλῖψι στὸ σπίτι τοῦ Γκλίντερ. Χώρισε δι πατέρας τοῦ Τόνυ μὲ τὴν λαίδη Ράϋκ, κι' ἀφωσιώθηκε στὴν ἀνάμνησι αὐτοῦ τοῦ ἀκτινητικοῦ παιδιοῦ του ποὺ πέθανε ἀπὸ τὸ λάθος τοῦ δεύτερου γάμου του.

TΖΩΡΤΖ ΦΟΛΝΤΙΝΓΚ

ΠΩΣ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ “ΓΟΗΤΕΣ”

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 28)

“Αν δὲν ξέρη νὰ παίζη τέννυς, θὰ μπορῇ νὰ παίζη πιάνο ἢ μπάντζο ἢ σαξόφωνο, ἀν δὲν ξέρη νὰ φουσκώνῃ ἔνα λάστιχο αὐτοκίνητου, θὰ μπορῇ νὰ κολυμπάῃ θαυμάσια ἢ νὰ παίζῃ μπόξ. Επισής νὰ μάθῃ πῶς νὰ τρώῃ, πῶς νὰ χαιρετάῃ, πῶς νὰ στέκεται, πῶς νὰ ντύνεται, πῶς νὰ συνιστᾶ τὸν ἔσατόν του καὶ τοὺς ἄλλους, ποὺ πρέπει νὰ καπνίζῃ καὶ πῶς νὰ ἔκφράζῃ τὴ χυρά του γιὰ ἔνα εύτυχες γεγονός ἢ τὴν συμπάθειά του σὲ περιπτώσεις ἀτυχήματος. Ιρόποι, κυινοτοπίαι, φυσικαὶ ἀσκήσεις καὶ γενικές γνώσεις γιὰ κάθε πρᾶγμα εἶνε ἀπαραίτητα σὲ κάθε νέο ποὺ θέλει νὰ ξεχωρίσῃ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Εκτὸς ὅμως ἀπὸ ὅλα αὐτὰ εἶνε καὶ κάτι ἄλλο, σπουδαῖο κατά τὴν ἀντίληψί μου καὶ τὸ κυριώτερο στοιχεῖο γιὰ τὴν ἔπιτυχία: ἡ τέχνη τῆς συνομιλίας. Μή φαντασθῆτε ὅτι πρόκειται γιὰ κάτι τὸ ἔξαιρετικό. Απλύστατα ἡ συνομιλία ἀρχίζει ὅταν συναντηθοῦν δυὸς ἀνθρώποι. Μὰ δὲν εἶνε πάντα εὔκολη. Δυὸς ἔμποροι ἢ δυὸς φίλοι μποροῦν θαυμάσια νὰ συνομιλήσουν ἀκόμα καὶ μὲ μισόλογα. Άλλὰ ὅταν ἔνας νέος συναντήσῃ ἔνα κορίτσι, ἡ συνομιλία τότε γίνεται ἔξαιρετικά δυσχερής. Κι' ἐδῶ ἀκριβῶς ἔγκειται τὸ μυστικὸ τῆς ἔπιτυχίας στὴ ζωὴ καὶ στὸν ἔρωτα. Μάθετε λοιπὸν πρῶτα νὸ μιλᾶτε μὲ τὶς γυναῖκες. Μὰ τέτοια συνομιλία δὲν διδάσκεται ὅπως ἔνας χορὸς ἢ ἔνα μάθημα χημείας. Θέλει ἔμπνευσι, τάκτη, ἔξυπνάδα, ἔπιδεξιότητα. Πιάρ' ὅλα αὐτά, νομίζω πῶς μπορῶ νὰ σᾶς δώσω μερικές χρήσιμες συμβουλές. Κατὰ γενικὸ κανόνα, προσέχετε νὰ μὴ μένετε ποτὲ σιωπηλός ὅταν βρίσκεσθε μὲ μιὰ γυναῖκα. Η σιωπὴ εἶνε ἔνδειξις δειλίας ἢ κουταμάρας. Γιατὶ ὅταν βρίσκεται κανεὶς μ' ἔνα ωμορφο κορίτσι καὶ δὲν λέει τίποτε, αὐτὸς σημαίνει ὅτι ἡ εἶνε δειλὸς ἢ εἶνε βλάκας. Καὶ στὶς δυὸς περιπτώσεις λοιπὸν δὲν ἔχει καμμιὰ ἐλπίδα ἔπιτυχίας. Προσπαθεῖτε νὰ μιλᾶτε. Μὰ πῶς; Αὐτὸς εἶνε ζήτημα ἔμπνευσεως τῆς

«Μπουκέτο - Οίκογένεια»

ΝΕΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΧΤΙ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 21)

σαν ἀπὸ γυναῖκες ἔρωτεμένες παράφορα μαζύ του. Τὸ ἄλλα, ήσαν γράμματα ἀπὸ γυναῖκες πάλι ποὺ τοῦ ἔξεφραζαν τὸν θαυμασμό τους καὶ τὴν τρυφερή τους συμπάθεια. Δώδεκα κορίτσια ἐνὸς ἀριστοκρατικοῦ παρθεναγωγείου τοῦ εἶχαν γράψει έια φλογερὸ ἔρωτικὸ γράμμα, στὸ διπόσιο τὸν ἀποκαλεσμένον «Ι δι νικό η ρωα» καὶ «ύπεροχο ἀνδρα»!

—Σᾶς παροικαλῶ, νὰ τὰ κάψετε... Μού εἶπε δι Καλλεμένη μ' ἔνα εἰρωνικὸ χαμόγελο.

—Ἐπειτα ζήτησε ἔνα ποτήρι νερὸ καὶ τὸ ἥπιε σιγάσσα. Βιθισμένος στὶς σκέψεις του. Τέλος, μὲ σταθερὸ βήμα, θγῆκε ἀπὸ τὸ κελλί του.

—Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, μέσα στὴ νεκρικὴ σιωπὴ τοῦ διάδρομού ἀκούστηκε μιὰ καθαρὴ φωνὴ ποὺ ἔλεγε:

«Χαῖρε, ὁ τελευταῖο μου πρωτ!

—Ήταν ὁ Μοννιέ, δι συνένοχο τοῦ Καλλεμένη, ποὺ τραγουδοῦσε τὸ τελευταῖο έύπνημά του.

—Ο Καλλεμένη προχώρησε στὸ διάδρομο καὶ μόλις ἀντίκρυσε τὸν ἀνακριτὴ Ζιλμπέρ, τοῦ φώναξε θυμωμένα:

—Δὲν εἶνε στιγμὴ τώρα νὰ μᾶς ζείχνης τὸ παληόμουτρό σου!...

—Ἐπειτα ὅμως συνήλθε καὶ τοῦ εἶπε μ' εὐγένεια:

—Σᾶς ζητῶ συγγνώμην. Εἶμαι λιγάκι νευρικός, σήμερα τὸ πρωτ!

—Ο δήμιος Ντεμπλέρ καὶ οἱ βοηθοὶ του τὸν πωοέλαχον κατόπιν γιὰ τὴν «τουαλέττα» τῆς ἔκτελέσεως. Ο Καλλεμένη, δι σουντύ κι' ὁ Μοννιέ δέθηκαν σὲ τρεῖς καρέκλες...

—Μετὰ τὴν «τουαλέττα» τους, δεμένοι πισθάγκωνα, ὠδηγήθηκαν στὴν αὐλὴ τῆς φυλακῆς, κι' ἐμπῆκαν στὸ ἀπαίσιο κάρρο τῆς λαιμητόμου. Ετσι επέρασαν τὰ τριακόσια μέτρα ποὺ τοὺς χωρίζαν ἀπὸ τὴν καρμανιόλα.

—Στὶς 4 καὶ 35', δι δήμιος Ντεμπλέρ ἐπλησίασε τὸ κάρρο καὶ κατέβασε πρῶτα τὸν Σουντύ. Ήταν πελιδνός. Ετρεμε σύγκορμος καὶ δὲν μποροῦσε νὰ περπατήσῃ. Αποχαιρέτησε τοὺς συντρόφους του μὲ μιὰ κλαψιάρικη φωνὴ κ' υστερα ψέλλισε:

—Μὰ... κάνει... κρύο... σήμερα!

—Οι βοηθοὶ του δημίου τὸν ἔσπεραζαν στὴ λαιμητόμο Ιδο μαχαίρι της ἀστραφε μιὰ στιγμὴ καὶ τὸ κεφάλι τοῦ Σουντύ κυλίσθηκε μέσα στὸ κοφίνι.

—Ο ἄλλος τώρα... ἔκανε δι δήμιος.

—Ήταν ἡ σειρὰ τοῦ Καλλεμένη. Ο ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας μὲ τὸ «σταχτὶ αὐτοκίνητο» παρουσιάσθηκε ψύχραιμος καὶ μ' ἔνα περιφρονητικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη. Μπροστά στὴ λαιμητόμο κύτταξε ἐκείνους ποὺ γούρλωναν τὰ μάτια τους γιὰ νὰ ίδουν καλύτερα καὶ τὸν εἶπε:

—Εἶνε ωμορφο θέαμα δι θάνατος ἐνὸς ἀνθρώπου, ε;

—Κι' ἔφτυσε πρὸς τὸ μέρος τους.

—Ἐπειτα φώναξε στὸ δήμιο:

—Εμπρός! Μὴν ἀργῆς! Ας τελειώση αὐτὴ η κωμωδία!...

—Μὲ τὸ ἔδιο θάρρος ἀντίκρυσε τὴ λαιμητόμο κι' ὁ Μοννιέ.

Αὐτὸς λοιπὸν τὸ τέλος εἶγαν οἱ τρεῖς θρυλικοὶ ἔγκλημαται τῆς συμμορίας μὲ τὸ «σταχτὶ αὐτοκίνητο».

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ Ο ΕΡΡΙΚΟΣ ΧΛΙΤΝΕ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 43)

εἶχε ἔγκαταλεψί. Λένε μάλιστα ὅτι τὴν εἰδαν νὰ φεύγη